

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23494/2024
12.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Иване Рађеновић, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 667/23 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 12.12.2024. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 667/23 од 29.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 667/23 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 470/21 од 06.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ признатог потраживања по решењу Трговинског суда у Београду Ст 16/2002 и то 7.894,36 динара, са законском затезном каматом од 05.11.2021. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ признатог потраживања по решењу Трговинског суда у Београду Ст 16/2002 и то законску затезну камату обрачунату на износ наведен у ставу првом изреке од 21.03.2015. године до 04.11.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде трошкова парничног посутпка исплати 54.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 667/23 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи, исплати камату на износ од 5.395,04 динара од 05.11.2021. године до исплате, а у преосталом делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати 7.894,36 динара, са законском затезном каматом на износ од 2.499,32 динара од 05.11.2021. године до исплате првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и првостепена пресуда потврђена у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 2.000,005 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостпеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је како произлази из навода ревизије у усвајајућем делу тужбеног захтева, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року и Закона о облигационим односима, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, обавезана је тужена да тужиљи накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, у висини неисплаћеног потраживања тужиље из радног односа, чија је висина утврђена решењем Трговинског суда у Београду Ст 16/2002 од 20.05.2003. године, увећано за законску затезну камату одбрачунату по пропорционалној методи за период од 03.01.2002. године до 31.03.2015. године, са законском затезном каматом на износ главног дуга од дана подношења тужбе до исплате. Ово због тога што поступак стечаја над стечајним дужником „Београдска банка“ а.д. Београд, покренут решењем Трговинског суда у Београду Ст 16/02 од 03.01.2002. године, у којем је тужиљи признато потраживање из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног апелационог суда у Београду Рж Ст 4321/21 од 19.08.2021. године, којим је преиначено решење Привредног суда у Београду Р4 Ст 2070/21 од 08.06.2021. године и утврђено да је у поступку који се води пред Привредним судом у Београду под бројем Ст 58/10 повређено право овде тужиље на суђење у разумном року и наложено стечајном судији да у року од четири месеца од дана пријема решења предузме све потребне мере и радње у циљу окончања стечајног поступка.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, какво је привредно друштво „Београдска банка“ а.д. Београд, у односу на које тужилца има новчано потраживање из радног односа, донели правилном применом члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року и у складу са одлукама Врховног суда у

истим чињенично-правним споровима у којима је тражена накнада имовинске штете у висини новчаног потраживања поверилаца из радног односа, која су у целости или делимично остала ненаплаћена у стечајном поступку вођеном против стечајних дужника са већинским друштвеним или државним капиталом, када је утврђена повреда права на суђење у разумном року. Обавезивање тужене да накнади имовинску штету је устаљена пракса редовних судова заснована на одлукама Европског суда за људска права, односно Уставног суда, као и на Закључку Врховног касационог суда о том правном питању од 02.11.2018. године.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.11.2021. године. Вредност предмета спора је износ од 7.894,36 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. Чињеница да су одлука о законској затезној камати на износ главног потраживања и одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначене, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**